

jména ta znamenají. Uvádí-li tedy soukromý obžalobce ku konci své opravy, že nikoliv od něho, nýbrž od sousedky D-ové a její dcery Sch-ové děti takové nadávky často slyšeti mohly, opravuje a na pravou míru uvádí tím právě obžalobce ona urážlivá tvrzení. Jak z předloženého vyhotovení opravy a z citovaného obsahu rozsudku odvolací stolice samého plyne, svádí soukromý obžalobce nečestné jednání, v hanlivém článku mu vytýkané na osoby jiné, vlastními jmény jmenované, a objektivně šlo tedy zřejmě o urážku těchto osob. Kdyby obžalovaný takovouto opravu byl uveřejnil, byl by jako rozšiřovatel podle §u 493 odstavec druhý tr. zák. stejně zodpovědným jako první původce. Krom toho obsahuje však oprava i osobní výpady proti zmíněným osobám a v poslední větě není vůbec opravou, nýbrž osobním odsuzováním způsobu psaní uveřejněné stati, což odvolací rozsudek vůbec úplně pomíjí. Právem mohlo tudíž uveřejnění opravy býti odepřeno a nebylo lze nalézt, že odepření toto bylo bezdůvodné.

Čís. 1808.

»Poškozující« úmysl §u 197 tr. zák. vyžaduje úmysl podvedenému na v ž d y odníti možnost disponovati s vylákaným předmětem; byla-li předstírána určitá vlastnost prodaného předmětu, předpokládá nedobytnost nároku ze správy proti pachateli.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1924, Zm I 188/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 4. února 1924, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§u 197, 200 a 203 tr. zák., povolil však v neveřejném zasedání podle §u 362 tr. ř. mimořádnou obnovu řízení ve prospěch obžalované, zrušil rozsudek nalézacího soudu a vrátil věc témuž nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Přezkoumáváje rozsudek, dospěl Nejvyšší soud jako soud zrušovací k závažným pochybnostem o správnosti skutečností, rozsudku za základ položených. Jde především o rozsudkový výrok, že nutno pokládati Arnošta T-u jednáním obžalované za značně poškozeného, že utrpěl škodu 2.000 Kč převyšující a že úmysl obžalované směřoval k tomuto jeho poškození. Dle zjištěného stavu věci šlo o prodej obchodu i se zařízením a zbožím, při němž obžalovaná jako strana prodávající ujišťovala Arnošta T-u, že v obchodě jest zboží již zaplaceného za 25.000 Kč a nezaplaceného za dalších okrouhle 8.000 Kč, ač v obchodě bylo ve skutečnosti jen zboží nejvýše za 10.000 Kč; jde tu zřejmě o »dicta et promissa«, o slib určité vlastnosti prodaného předmětu, jenž zavazuje obžalovanou podle zásad občanského zákona k náhradě, když přislí-

bené vlastnosti prodané věci tu není. Arnošta T-u lze jen tehdy pokládati za poškozeného, když a pokud uvedený jeho nárok ze správy není dobytým. Jde tudíž o to, zda obžalovaná má dostatečný majetek, na němž by se mohl Arnošt T. ohledně svého nároku ze správy případnou exekucí hojiti. Kdyby tomu tak bylo, nebylo by ovšem lze říci, že Arnošt T. utrpěl škodu, ježto nedostatek zboží byl by vyvážen dobytým nárokem ze správy. Z toho bylo by však nutno dále vyvoditi, že jednání obžalované, předpokládajíc, že jest majetnou, nebylo vůbec způsobilým, Arnošta T-u poškoditi, což by vylučovalo u ní také škodný úmysl, vyžadovaný ustanovením Šu 197 tr. zák., jenž není dán, když směřuje pouze k tomu, aby podvedenému byla dočasně odňata možnost disponovati s vylákaným předmětem, nýbrž vyžaduje více, totiž úmysl pachatele, by podvedenému byla tato možnost odňata navždy. Pro tento předpoklad není ve spisech opory. Když jest zjištěno, že obžalovaná vystupovala při prodeji pod pravým jménem, že byla v místě činu známa, takže Arnošt T. byl beze všeho s to, aby podal na ni žalobu na zaplacení náhrady za chybící zboží, byla by jednala obžalovaná jen tehdy se škodným úmyslem, vyžadovaným v Šu 197 tr. zák., kdyby si byla bývala vědoma, že nemá majetku, na němž by se mohl Arnošt T. hojiti, anebo kdyby byla pojala již v době činu úmysl, že případný majetek odejme zásahu Arnošta T-y. Těmito úvahami se nalézací soud neřídil, a neučinil důsledkem toho v naznačených rozhodných směrech žádných zjištění, pročez jeho výrok o škodném úmyslu obžalované a o škodě způsobené Arnoštu T-ovi postrádá náležitého podkladu.

Čís. 1809.

Zákon o telegrafech ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.

Amnestie ze dne 2. září 1924 nevztahuje se na odsouzení pro přechovávání i prodej radiotelegrafních a radiotelefonních zařízení.

Radiotelegrafním zařízením (§ 18 čís. 4 zákona) je nejen zařízení jako celek nebo zařízení v činnosti, nýbrž i jednotlivé podstatné součástky zařízení telegrafních, pokud jsou určeny ku zřízení telegrafu, byť se i hodily také k účelům jiným.

Kdy lze je prohlásiti za propadlé?

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1924, Zm I 224/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 16. února 1924, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným přečinem podle Šu 18 odstavec čtvrtý zákona ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.

Důvody:

Nejvyšší jako zrušovací soud obíral se především otázkou, zda nevztahuje se na tento případ amnestie presidenta republiky na základě jeho rozhodnutí ze dne 2. září 1924, a zodpověděl otázku tuto záporně.